

Da den internationale Arbejdskonference under sin 26. Samling den 12. Maj 1944 vedtog en Henstilling vedrørende Mindstekravene til den sociale Politik i afhængige Omraader, og

Da det er ønskeligt at træffe Bestemmelse om Gennemførelse for afhængige Omraader af Mindstekrav, der supplerer de saaledes i 1944 vedtagne,

afgiver Konferencen følgende Henstillinger:

1. Hvert Medlem af den internationale Arbejdsorganisation, som har Ansvaret for noget afhængigt Omraade, bør efter Evne tage ethvert Skridt til at sikre den effektive Anvendelse indenfor ethvert saadant Omraade af de Mindstekrav, der indeholdes i Tillægget til nærværende Henstilling, og skal specielt forelægge nærværende Henstilling for den eller de Myndigheder, som har Kompetence til at gennemføre de i Tillægget indeholdte Mindstekrav indenfor ethvert af disse Omraader.

2. Ethvert Medlem af Organisationen, der tiltræder denne Henstilling, skal snarest muligt afgive Beretning til Direktøren for det internationale Arbejdsbureau om de Forholdsregler, der er truffet for at gennemføre de Mindstekrav, der indeholdes i Tillægget for saa vidt angaar ethvert afhængigt Omraade, for hvilket det omhandlede Medlem bærer Ansvaret, samt derefter fra Tid til anden efter Styrelsesraadets Anmodning underretter det internationale Arbejdsbureau om de Forholdsregler, der er blevet truffet for at gennemføre Henstillingen.

3. De Krav, der indeholdes i Tillægget til nærværende Henstilling, bør betragtes som Mindstekrav, der ikke indskrænker eller svækker Forpligtelsen til at stille højere Krav, som paahviler ethvert Medlem af Organisationen i Henhold til Organisationens Forfatning eller i Henhold til en international Arbejdskonvention, som Medlemmet maatte have ratificeret, og bør i intet Tilfælde fortolkes eller anvendes saaledes, at de forringer den Beskyttelse, som ydes paagældende Arbejder efter den bestaaende Lovgivning.

Tillæg.

1. Del. Lønninger og Opsparingsforanstaltninger.

Artikel 1.

1. Det bør være et af Socialpolitikkenes Maal at fremme Udviklingen af Indgaaelsen af Kollektivaftaler, hvorved Mindstelønninger fastsættes paa Grundlag af Forhandlinger mellem Arbejdsgiver- og Arbejdsorganisation.

2. I ethvert Tilfælde, hvor den kompetente Myndighed har begrundet Formodning om, at Arbejdsorganisationerne ikke har naaet den fornødne Udvikling for at kunne forhandle paa lige Fod med Arbejdsorganisationen, skal vedkommende Myndighed udpege særligt egnede Personer til at bistaa Arbejderne under de løbende Forhandlinger med Raad og Daad, samt til om fornødent at handle i deres Navn. Disse Forholdsregler skal træffes og disse Udpegelser skal ske efter Samraad med Arbejdstilsynet, hvor saadant forefindes. De saaledes udpegede Personer bistaar med Raad og Daad ved Arbejderorganisationernes første Oprettelse.

Artikel 2.

1. Hvor der ikke forefindes et egnet System til effektivt at fastsætte Minimumslønninger gennem Kollektivaftaler, bør der gennemføres og opretholdes en officiel Ordning, der gør det muligt at fastsætte Minimallønninger for Arbejderne.

2. Enhver Minimalløn, der saaledes fastsættes efter den kompetente Myndigheds Bestemmelse, skal anerkende Princippet om lige Løn for Mænd og Kvinder for ensartet Arbejde.

3. Repræsentanter for interesserede Arbejdsgivere og Arbejdere — herunder Repræsentanter for deres respektive Organisationer, hvor saadanne findes — bør saa vidt gørligt tage Del i Gennemførelsen af Ordninger med Hensyn til Fastsættelsen af Minimallønninger efter Regler, der fastsættes af de kompetente Myndigheder, men i hvert Tilfælde med det samme Antal og med lige Rettigheder.

4. De Minimallønsatser, som er fastsat af de kompetente Myndigheder binder de interesserede Arbejdsgivere og Arbejdere og kan ikke nedsættes efter Aftale mellem Arbejdsgiveren og Arbejderen, inden vedkommende kompetente Myndigheds udtrykkelige Godkendelse.